

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 622/2022-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Mgr. Annou Lengyelovou, advokátkou, Murgašova 3, Košice, proti postupu Okresného súdu Michalovce v konaní sp. zn. 19C/2/2016 takto

rozhodol:

1. Postupom Okresného súdu Michalovce v konaní sp. zn. 19C/2/2016 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Okresnému súdu Michalovce v konaní sp. zn. 19C/2/2016 **prikazuje** konať bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie **2 000 eur**, ktoré **je** Okresný súd Michalovce **povinný** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Okresný súd Michalovce **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **410,26 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevychováje**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 19C/2/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ žiada o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia 5 000 eur a náhrady trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ je ako žalovaný stranou napadnutého konania, ktoré začalo na okresnom súde 24. septembra 2015, keď žalobca v konaní vedenom pod sp. zn. 20C/222/2014 podal proti sťažovateľovi návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti. Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 30. mája 2016. Uznesením z 24. októbra 2016 okresný súd na návrh sťažovateľa nariadil neodkladné opatrenie, ktoré odvolací súd uznesením zo 16. februára 2017 potvrdil. Následne okresný súd uskutočnil 5 pojednávanií (11. septembra 2017, 24. januára 2018, 16. mája 2018, 7. novembra 2018, 16. januára 2019 a 24. júna 2019), 12. februára 2019 sa uskutočnila obhliadka predmetu vyporiadania. Vzhľadom na rozporné znalecké posudky predložené stranami sporu okresný súd uznesením zo 16. októbra 2019 nariadil znalecké dokazovanie, ustanovil dvoch znalcov na zistenie všeobecnej hodnoty vyporiadavanej nehnuteľnosti, na zodpovedanie otázky, či sú nehnuteľnosti reálne deliteľné podľa veľkosti spoluvlastníckych podielov a k žalobcom tvrdeným investíciám do nehnuteľnosti. Znalci mali predložiť znalecké posudky v lehote 60 dní. Znalec [REDAKOVANÉ] predložil znalecký posudok 4. marca 2020 (od prevzatia spisu 18. novembra 2019), znalec [REDAKOVANÉ] prevzal spis 21. októbra 2020 a posudok predložil 25. novembra 2021. Okresný súd po vyjadrení strán ku predloženým znaleckým posudkom vec prejednal na pojednávaniach uskutočnených 13. mája 2022 a 24. júna 2022 a na pojednávaní konanom 28. septembra 2022 rozhodol meritórnym rozsudkom. Rozsudok dosiaľ nie je právoplatný.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Okresný súd napriek tomu, že sťažovateľ v júli 2019 predložil v konaní súkromný znalecký posudok, nariadil 16. októbra 2019 znalecké dokazovanie na zodpovedanie rovnakých otázok. V okolnostiach prípadu, keď nebolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie, je postup súdu neúčelný a neefektívny, čo vyplýva aj z toho, že závery oboch posudkov sú zhodné.

4. Časť napadnutého konania po 16. októbri 2019 je sprevádzaná predovšetkým nečinnosťou okresného súdu voči ustanoveným znalcom, z ktorých prvý podal posudok v lehote 97 dní od prevzatia spisu a druhý v lehote 401 dní, hoci obom bolo uložené posudok podať v lehote 60 dní. Súd nevykonal žiadne účinné opatrenia, aby boli znalecké posudky predložené v primeranej lehote. Na doterajšiu dĺžku napadnutého konania má preto významný vplyv nečinnosť súdu, tiež jeho neefektívny a nesústreďený postup.

5. Sťažovateľ svojím správaním dĺžku konania nijako zásadnejšie neovplyvnil, pokiaľ žiadal o odročenie pojednávania, bolo to iba z dôvodu jeho vážneho zdravotného stavu, ktorý vyústil do transplantácie srdca (pojednávania nariadené na 27. jún 2018 a 26. september 2018), a z dôvodu kolízie termínov pojednávania jeho právneho zástupcu (pojednávania nariadené na 4. september 2017 a 29. apríl 2019). Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, napadnuté konanie

je bežnou sporovou agendou súdov, ktorá nevykazuje osobitnú skutkovú ani právnu zložitosť. Sťažnosť sťažovateľa na prietahy v napadnutom konaní z 19. augusta 2021 Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v odpovedi zo 6. októbra 2021 vyhodnotil ako nedôvodnú. Argumentácia krajského súdu, podľa ktorej ide o právne a fakticky zložitú vec, neobstojí.

IV.

Vyjadrenie okresného súdu, replika sťažovateľa

IV.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. Okresný súd zdôrazňuje, že od začatia konania nebolo nariadených iba 7 pojednávaní, ako to tvrdí sťažovateľ, ale 19 pojednávaní a 12. februára 2019 sa uskutočnila aj obhliadka predmetu vyporiadania. Na žiadosť sťažovateľa alebo jeho právneho zástupcu súd odročil pojednávania určené na 4. september 2017, 7. marec 2018, 27. jún 2018, 26. september 2018, 29. apríl 2019 a na 6. máj 2019. K tvrdenej nečinnosti v období od 23. februára 2017, keď sa spis vrátil z odvolacieho súdu, do 11. septembra 2017 okresný súd uviedol, že v rokoch 2016 – 2017 sa realizovala rekonštrukcia budovy súdu, sudcovia preto mali obmedzený počet pojednávacích dní (jeden deň v týždni). V období od 11. septembra 2017 do 7. novembra 2018 bolo nariadených 6 pojednávaní, pojednávanie určené na 11. september 2017 bolo odročené pre účely nariadenia znaleckého dokazovania. Nasledujúce pojednávania boli vyvolané novými návrhmi sťažovateľa na doplnenie dokazovania, v uvedenom období žalobca podal návrh na zmenu žaloby a spis sa „rozrástol“ o takmer 2 000 strán. K ďalšiemu obdobiu nečinnosti (16. január 2019 až 24. jún 2019) uviedol, že 12. februára 2019 bola vykonaná obhliadka a po nej súd uskutočnil 3 pojednávania (29. apríla 2019, 6. mája 2019 a 24. júna 2019) na vykonanie stranami navrhnutých dôkazov.

7. Konanie bolo predĺžené najmä kvôli znaleckému dokazovaniu a nedodržaniu lehoty na podanie znaleckého posudku z uvádzaných dôvodov (rozsiahlosť spisu, pandémia, vážne rodinné dôvody znalca). Súd oslovil pred nariadením znaleckého dokazovania množstvo znalcov, ktorí po oboznámení sa s predmetom konania a stranami sporu odmietali vykonať znalecký úkon. Aj dvaja ustanovení znalci súhlasili s vypracovaním znaleckého posudku až „na nátlak“ súdu. Aj z uvedeného dôvodu zákonná sudkyňa akceptovala žiadosti znalca [REDAKOVANÉ] o predĺženie lehoty na vypracovanie posudku. [REDAKOVANÉ] podával znalecký posudok k prácam vykonaným na vyporiadavaných nehnuteľnostiach tvrdených žalobcom a jeho závery boli podstatné pre nároky žalobcu uplatnené v rámci tzv. širšieho vyporiadania. K sťažovateľom namietanej neefektívnosti znaleckého dokazovania uviedol, že súdom nariadené znalecké dokazovanie sťažovateľ „odignoroval“ a predložil vlastný znalecký posudok. Strany sporu (najmä sťažovateľ) viedli vlastné dokazovanie a napriek upozorneniu súdu predkladali samotné dôkazy, nie návrhy na dokazovanie, a to aj tesne pred vyhlásením rozsudku. Strany sporu si vzájomne svoje znalecké posudky bez vedomia súdu doručovali, doručili k nim aj vyjadrenia, ktoré namietali závery znaleckých posudkov protistrany, a pre prípad, že súd bude posudky akceptovať, navrhovali ďalšie dokazovanie vo veci. Pri takomto postupe strán sporu konanie nie je možné reálne ukončiť. Pre ilustráciu súd uvádza, že rozdiel medzi aktuálne predloženými znaleckými posudkami (strán a ustanovených znalcov) je 460 000 eur. Súd nesúhlasí s názorom, že konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, hoc aj v širšom zmysle, je po stránke právnej a skutkovej jednoduché.

Je všeobecne známe, že ide o konania náročné minimálne v oblasti zisťovania skutkového stavu. Spis má niekoľko tisíc strán, a to najmä kvôli opakovaným návrhom na doplnenie dokazovania zo strany sťažovateľa.

IV.2. Replika sťažovateľa:

8. Sťažovateľ nesúhlasí s tvrdením, že napadnuté konanie je náročné, okresný súd tvrdenú zložitost' žiadnym spôsobom nepreukázal. Okresný súd uvádza všetky dátumy termínov pojednávani vrátane odročených termínov a termínov, ktoré boli nariadené až po podaní ústavnej sťažnosti. Napokon len samotný počet nariadených pojednávani automaticky neznamená, že pojednávania boli vykonávané efektívne. Sťažovateľ žiadal odročiť pojednávania nariadené na 27. jún 2018 a 26. september 2018 z dôvodu plánovanej hospitalizácie, pričom svoj vážny zdravotný stav preukázal, na rozdiel od žalobcu, ktorý svoj zlý zdravotný stav, pre ktorý žiadal odročiť pojednávania nariadené na 24. jún 2019, neosvedčil, a teda na odročenie nebol dôvod. Sťažovateľ ani jeho právny zástupca, ktorý z dôvodu kolízie pojednávani požiadal dvakrát o odročenie, svojím správaním dĺžku konania nijako zásadnejšie neovplyvnil. Ani rekonštrukcia budovy súdu nemôže byť ospravedlnením nečinnosti súdu po dobu viac ako pol roka po tom, ako bol spis vrátený odvolacím súdom. Sťažovateľ poukazuje na neefektívne a nesústredené konanie súdu od začatia sporu najmä po tom, čo súd na pojednávani 11. septembra 2017 uložil stranám povinnosť predložiť dôkazy k tvrdeným investíciám do 15. októbra 2017. Originály faktúr a účtovných dokladov nevyhnutných pre znalecké dokazovanie nemal súd v čase nariadenia znaleckého dokazovania (ani v čase podania ústavnej sťažnosti), sťažovateľ opakovane žiadal súd, aby žalobcu zaviazal na ich predloženie, a zároveň namietal hodnovernosť a pravosť tých faktúr, ktoré žalobca predložil. Žalobca je z dôvodu predloženia falošných faktúr v konaní obžalovaný z marenia spravodlivosti. Nesúhlasí s tvrdením súdu o nerešpektovaní § 185 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Strany sporu v súlade s § 209 CSP predkladali súkromné znalecké posudky, rozdielne závery znaleckých posudkov predložených žalobcom a sťažovateľom vo veci určenia ceny vyporiadavaných nehnuteľností zhodne navrhli odstrániť výsluchom znalcov. Súd znalecké dokazovanie nariadil, aj keď ho strany nenavrhli. Zo stanovisk Slovenskej komory znalcov predložených sťažovateľom vyplýva, že súdom zabezpečené znalecké posudky [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sú ako znalecký úkon nepoužiteľné. Podľa sťažovateľa okresný súd pasivitu znalca toleroval, čo spolu s ďalšími okolnosťami na strane súdu malo za následok vznik prierahov v konaní.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

10. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prierahom, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03)

zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

11. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že napadnuté konanie je právne a skutkovo zložitú. Predmetom napadnutého konania je zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti – administratívnej budove, v ktorej majú obchodné prevádzky viacerí nájomcovia na základe nájomných zmlúv. Vzťahy oboch spoluvlastníkov sú vážne narušené, čo sa prejavilo aj v nimi navrhovaných odlišných spôsoboch vyporiadania. Sťažovateľ žiadal vyporiadať spoluvlastníctvo reálnym rozdelením nehnuteľnosti. Otázka reálnej deliteľnosti vyporiadavanej nehnuteľnosti bola predmetom znaleckého posúdenia. Znalecké dokazovanie bolo potrebné aj na stanovenie všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti a na ohodnotenie investícií vložených do nehnuteľnosti v rámci tzv. širšieho vyporiadania. Súd nariadil obhliadku nehnuteľnosti, v konaní boli vypočutí viacerí znalci a svedkovia. V súvislosti s vyporiadavanou nehnuteľnosťou sú vedené proti žalobcovi tri trestné konania. O zložitosti veci svedčí aj rozsah spisového materiálu, ktorý má vyše 4 000 strán, pričom len samotný rozsudok má vyše 50 strán. Ústavný súd však zároveň uvádza, že ani faktickou či právnou zložitost'ou veci nie je možné ospravedlniť neúmernú dĺžku napadnutého konania.

12. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v napadnutom konaní, ústavný súd zistil, že aj sťažovateľ čiastočne prispel svojím správaním k doterajšej dĺžke napadnutého konania, na čo poukázal aj okresný súd. Na žiadosť sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu, súd odročil štyri nariadené pojednávania (na 4. september 2017, 27. jún 2018, 26. september 2018, 29. apríl 2019). Okresný súd opakovane rozhodoval aj o procesných návrhoch sťažovateľa – návrh na nariadenie neodkladného opatrenia z 23. septembra 2016, sťažnosť proti uzneseniu o priznaní znaleckého zo 4. júna 2020. Na uvedené skutočnosti ústavný súd prihliadol pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia. Napriek tomu však v danom prípade podľa názoru ústavného súdu celkové správanie sťažovateľa nemožno kvalifikovať ako postup, výlučne v dôsledku ktorého došlo k zbytočným priet'ahom (napr. I. ÚS 31/01).

13. Vo vzťahu ku námietke súdu, že strany predkladaním vlastných znaleckých posudkov vykonávali vlastné dokazovanie, ústavný súd uvádza, že možnosť strán predkladať súkromné znalecké posudky je daná v § 209 CSP, pričom súd rozhodne, či takýto dôkaz vykoná (§ 185 ods. 1 CSP).

14. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní a uvádza, že už len samotná dĺžka konania od podania návrhu (24. septembra 2015) do meritórneho rozhodnutia súdu (28. septembra 2022) v trvaní siedmich rokov signalizuje, že v napadnutom konaní došlo k priet'ahom, ktoré mali za následok porušenie označených práv sťažovateľa. Ústavný súd zistil v postupe okresného súdu najmä neefektívnu a nesústredenú činnosť, ktoré tiež môžu zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

15. Neefektívnu činnosť okresného súdu predstavovalo najmä opakované odročovanie súdom nariadených pojednávaní a neaplikovanie ustanovení CSP o sudcovskej koncentrácii konania

(§ 153). V zmysle § 183 a § 184 CSP je možné pojednávanie odročiť len z dôležitých dôvodov a na konkrétny termín. Odročovanie na neurčito je zo zákona prakticky vylúčené.

16. Sťažovateľ namietal neúčelný a neefektívny postup okresného súdu v súvislosti so znaleckým dokazovaním, ktoré nariadil na riešenie otázok už zodpovedaných v súkromných znaleckých posudkoch predložených stranami, ktoré súd pre rozpornosť ich záverov neakceptoval (pre účely vyporiadania nehnuteľnosti tieto posudky nevyhodnocoval, i keď podporne poukázal na ich obsah v odôvodnení rozsudku a vypočul znalcov, pozn.).

17. Z predloženého spisu ústavný súd zistil, že v priebehu konania strany sporu predložili niekoľko súkromných znaleckých posudkov na zodpovedanie otázok relevantných pre posúdenie veci. Postup okresného súdu, ktorý napriek posudkom predloženým stranami (sťažovateľ 29. júla 2019 predložil súdu súkromný znalecký posudok s doložkou podľa § 209 ods. 2 CSP, pozn.) vo veci nariadil ďalšie znalecké dokazovanie (uznesením zo 16. októbra 2019) a do konania pribral 2 znalcov na zodpovedanie rovnakých otázok, a to v situácii, keď súdom oslovení znalci z rôznych dôvodov nemohli/nechceli znalecký posudok vypracovať (najmä pre zložitosť veci) a ustanovení znalci súhlasili s vypracovaním posudku až „na nátlak“ súdu, ústavný súd považuje za neefektívny a nehospodárny. V prípade takto ustanovených znalcov by sa aj prípadné poriadkové opatrenia prijaté voči nim zrejme minuli svojmu účinku a okresnému súdu nezostávalo nič iné, len akceptovať ich žiadosti o predĺženie lehoty na vypracovanie posudku. Ústavný súd pripomína, že za efektívny postup znalca nesie zodpovednosť súd (II. ÚS 10/2001, IV. ÚS 239/2003). Dôsledkom uvedeného postupu bolo, že vypracovanie znaleckého posudku trvalo v jednom prípade 3 a pol mesiaca, v druhom dokonca 13 mesiacov. K argumentácii okresného súdu ústavný súd uvádza, že nariadenie ďalšieho znaleckého dokazovania pri dvoch protichodných záveroch nemusí byť vždy správne ani hospodárne, pretože ťažko možno očakávať, že iný znalec (pokiaľ ním nie je znalecký ústav), ktorý je na tej istej odbornej úrovni, prinesie súdu uspokojivú odpoveď (k hodnoteniu protichodných znaleckých posudkov pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cz/13/82 z 15. júla 1982). Hodnoteniu znaleckého posudku nepodliehajú závery znalca v zmysle ich odbornej správnosti, súd však hodnotí presvedčivosť posudku, čo sa týka jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logické zdôvodnenie znaleckého nálezu a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 3Cdon/385/96 z 26. novembra 1998, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/41/2010).

18. Vo vzťahu k obrane okresného súdu, ktorý poukázal na objektívne dôvody (rekonštrukcia budovy súdu), ktoré mu bránili nariadiť pojednávanie, ústavný súd odkazuje na svoju ustálenú judikatúru (III. ÚS 14/00), podľa ktorej personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní (mutatis mutandis I. ÚS 55/02, IV. ÚS 84/02). Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných priet'ahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania (pozri napr. I. ÚS 119/03).

19. Ústavný súd preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní (bod 1 výroku tohto nálezu).

20. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené (vo veci bolo meritórne rozhodnuté, nie však právoplatne), ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal, aby okresný súd v napadnutom konaní konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

21. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

22. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal o priznanie primeraného finančného zadostučinenia 5 000 eur, ktoré odôvodňuje stavom právnej neistoty, ktorý komplikuje už i tak narušené vzťahy medzi podielovými spoluvlastníkmi, a tým fakticky znemožňuje využívanie nehnuteľnosti.

23. Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

24. S poukazom na doterajšiu dĺžku napadnutého konania a na konštatovanú neefektívnu činnosť okresného súdu, berúc do úvahy právnu a skutkovú zložitnosť veci a čiastočný podiel sťažovateľa na vzniknutých prieťahoch, ústavný súd považoval priznanie 2 000 eur pre sťažovateľa za primerané finančné zadostučinenie (bod 3 výroku nálezu). Ústavný súd nevyhovel časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal priznať finančné zadostučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu (bod 5 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

25. Ústavný súd priznal sťažovateľovi podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nárok na náhradu trov konania 410,26 eur (bod 4 výroku nálezu). Pokiaľ ide o priznanú výšku nároku, bol viazaný návrhom sťažovateľa.

26. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je 193,50 eur a hodnota režijného paušálu je 11,63 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu) a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu). Ústavný súd mu priznal nárok na náhradu trov len za dva úkony, keďže náhradu za tretí úkon (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) si sťažovateľ neuplatnil.

27. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2023

Robert Šorl
predseda senátu